

Ana Alcolea
Montserrat del Amo Elia Barceló
Lola Beccaria
Martín Casariego
Ana Isabel Conejo
Carlo Frabetti
Espido Freire
Carlos Giménez
Alfredo Gómez Cerdá
César Mallorquí
Ricardo Gómez
Andreu Martín
Gustavo Martín Garzo
Gonzalo Moure
Elena O'Callaghan i Duch
Rosa Regàs
Care Santos
Jordi Sierra i Fabra
Marta Rivera de la Cruz
Lorenzo Silva

"Rapaz omega"
César Mallorquí

21 relatos contra el

acoso escolar

Idea y dirección: Fernando Marías y Silvia Pérez

CÉSAR MALLORQUÍ

Escritor, publicista e xornalista, César Mallorquí é un recoñecido autor dedicado á literatura infantil e xuvenil.

Fillo do coñecido autor do Coyote, José Mallorquí, iniciou a súa carreira como xornalista na Cadea Ser antes de traballar como creativo en varias axencias de publicidade.

Actualmente dedícase por completo á literatura xuvenil e á novela negra. Na súa produción habería que destacar títulos como *As bágoas de Shiva*, *A porta de Agatha* ou *O círculo de Jericó*.

Mallorquí gañou numerosos premios, tanto en conto curto como en novela. Entre eles poderíamos nomear o Alberto Magno, o Domingo Santos, o UPC, o Ignotus -estes dentro do relato de ciencia ficción- e en literatura xuvenil o Premio EDEBÉ ou o Gran Angular, ademais do recoñecemento do Premio Nacional de Literatura Infantil e Xuvenil de 2013.

RAPAZ OMEGA

Ring ring...!

Veña, Veña, esperta, está a soar o espertador. Arriba, durmitón, abre os ollos e mira pola xanela; comeza un novo día e a mañá é espléndida. Anda, non sexas folgazán e sae da cama; pensa que hoxe é o primeiro día do resto de toda a túa vida e calquera cousa pode suceder, pois o mundo está cheo de promesas.

Incorpórate e sentas na cama cos ollos aínda inchados polo sono; durante uns segundos sentes unha punzada de angustia por espertar, pero esa dor, esa trade xordo que te perfora por dentro, desaparece aos poucos sumida na resignación. Un novo día, si, un día no que todo é posible. Levántate, dúchaste, pos o uniforme do colexio, almorzas na cociña, recolles a mochila cos libros e despídeste de mamá cun fugaz bico. Que pases un bo día, di ela, sorrindo. Un bo día... como onte, como mañá, como sempre.

Saes á rúa; a mañá é solleira pero fría, as persoas que poboan as beirarrúas deambulan con présa, coma se todos chegasen tarde a algún sitio. Envu-

rúllaste no chaquetón e metes as mans nos petos para protexelas do frío, botas a andar cara ao colexio; só está a seis mazás de distancia, tan só dez minutos de tranquila camiñada. Miras o reloxo que preside a torre dunha igrexa: marca as nove menos cinco, faltan quince minutos para que empecen as clases. Automaticamente, case sen decatarestes, comezas a camiñar máis amodo; se chegas demasiado cedo, atoparaste aos teus compañeiros no patio, e iso non é bo, verdade?, non, non, non, nada bo, así que non corras, tranquilo, arrastra os pés, procura atrasar ao máximo o momento da chegada.

As nove en punto... As nove e cinco... Cruzas o viaduto que salva un desnivel entre dúas rúas; xa ves o colexio, aí está, fronte a ti. Conforme te achegas, un nó vaíse formando no teu estómago e sentes ganas de dar a volta e afastarte correndo, perderte nas rúas, desaparecer, pero sabes que non podes, sabes que cadeas invisibles te atan ao teu deber, e o teu deber é ir ao colexio, estudar, formarte, e aguantar, e aguantar, e aguantar, aturar o insoportable.

Xa está, chegaches. O patio atópase case deserto, boa sorte; cruzas o enreixado e botas a andar cara ao edificio do colexio. De súpeto, escoitas ás túas costas un repenique de pasos acelerados; son tres compañeiros teus que chegan correndo para non atrasarse. Ao pasar ao teu lado, un deles dáche un doloroso palmetazo na caluga; os outros dous rin e cospen algún comentario ferinte.

Baixas a mirada e segues camiñando en silencio; hoxe non vas chorar, diste apertando os dentes, non, non chorarás. Eles pasan de longo —o eco da súa carreira reverberando nos corredores— e ti, coa mirada fixa no chan, sobes as escaleiras, cruzas o limiar e penetras nun longo corredor inzado de aulas. O vocerío dos rapaces chégache amortecido polos tabiques.

Entras na clase. O profesor xa veu e os alumnos están a sentar. Deixas o chaquetón nunha percha e dirixeste ao teu pupitre, que se atopa ao fondo da aula, nun recanto. Cando estás a piques de chegar, alguén che pon a cambadela e dás un tropezón, pero logras non caer. Un ramallo de risas florea ao teu arredor. Ruborízaste e tentas tragar cuspe, pero tes a boca seca. Encaixas a mandíbula —hoxe non vas chorar, non— sentas, e sacas o libro de ciencias naturais, e polo sobre o pupitre, e perdes a mirada esquivando os ollos dos demais. A clase iníciase. O profesor comeza a falar acerca dos animais sociais.

Os lobos son unha especie social e o seu comportamento está en gran medida condicionado polas relacións con outros membros da súa raza. A súa forma usual de organización é a manda, un grupo máis ou menos amplo de exemplares rexido por unha severa pauta xerárquica. Así pois, cada membro da manda posúe un diferente grao de status que determina o seu acceso ao alimento e á reprodución. Os rangos establécense mediante unha serie de loitas e enfrontamentos rituais nos

que realmente pesa máis o carácter e a actitude que o tamaño ou a forza. Cada manda ten dous líderes claros: o macho alfa e a femia alfa, que guían os movementos do grupo e teñen preeminencia sobre os demais á hora de alimentarse, procrear e criar ás súas carnadas.

Por baixo dos líderes atópase o macho ou a femia beta, que só mostra obediencia aos alfas, e así sucesivamente. En ocasións, existe un rango marginal chamado omega. O lobo omega ocupa o último posto da manda e é o branco de todas as agresións sociais. Vítima do desprezo dos seus conxéneres, o lobo omega adopta unha actitude de submisión permanente e pode acabar abandonando o grupo para converterse nun lobo solitario.

Ás dez e cinco, acaba a clase; no medio do balbordo dos alumnos, o profesor de ciencias vaise, e entra o de matemáticas. Cincuenta e cinco tediosos minutos despois, conclúen os números e comeza a clase de lingua. A profesora preguntache e ti, entre titubeos, contestas erroneamente; os teus compañeiros rin. De ti. Unha vez máis. Non importa, estás afeito.

As doce menos cinco; soa o timbre que marca o comezo do recreo. Os alumnos abandonan en multitude a aula, pero ti falo amodo, sen présa, porque sabes que nada nin ninguén te espera. Saes ao patio, dirixeste a un recuncho, sentas no chan, coas costas apoiadas contra un muro, e contemplas aos demais. Ninguén che vai a pedir

que xogues ao fútbol, ninguén se vai a achegar a ti para charlar; con sorte, nin sequera se meteran contigo. É o baleiro absoluto, o illamento total. Mesmo aqueles que nunca che fixeron nada se manterán afastados, pois falar contigo é caer moi baixo, así que se limitarán a ignorarte.

En certo xeito, este é o peor momento do día, verdade?, cando durante o recreo ves aos teus compañeiros xogar e rir. Entón, a soidade bótase sobre ti como unha lousa e sentes unha tristeza enorme consumíndote por dentro, e pregúntaste por que, que lles fixeches ti para que te traten así, pero iso dá igual, mozo omega; poida que sexas máis baixo, ou máis gordo, ou máis tímido, ou máis torpe, non importa; o único que conta é que es distinto e es máis débil. Ese é o teu pecado e eles son o castigo.

Ás doce e cuarto, acaba o recreo. As dúas seguintes clases —música e plástica— transcorren sen incidentes e chega a hora da comida. Dirixeste ao comedor xunto co resto dos alumnos e sitúaste ao final da cola; cando chega a túa quenda, colles a bandexa coa comida e sentas nunha das mesas, nunha esquina, case no bordo do banco corrido, lonxe dos demais. Ninguén che fala mentres comedes, ninguén se achega a ti, nin sequera te miran. Hai centos de mozos rodeándote, pero estás só. Cando chegas á sobremesa, colles un pouco de flan coa culler, lévalo á boca e cóspelo ao ins-

tante; alguén lle botou sal. Escoitas unhas risas, pero non miras a ninguén; bebes un longo grollo de auga e o sabor salgado esváese. O amargo, non; ese queda, sempre está aí.

Despois de xantar, todo o mundo vai ao patio. Ti diríxeste a un recuncho, detrás da cancha de baloncesto, onde ninguén poida verte, e permaneces aí sen facer nada, sen pensares en nada, porque pensar doe. As tres e vinte e cinco; regresades á aula e comeza a clase de ciencias sociais, e logo, ás catro e vinte, a última do día, inglés. Ás cinco e cuarto soa o timbre que marca o final das clases. No medio dun barullo de voces, os alumnos recollen as súas cousas e saen ás carreiras; ti, pola contra, permaneces sentado, gardando moi amodo os libros e os cadernos na mochila, ata que a aula queda baleira, e entón te levantas, pos o chaquetón e saes ao corredor coa mochila nas mans. Pero se querías pasar inadvertido, equivocácheste, pois cinco ou seis compañeiros teus atópanse aínda aí, no corredor; non estaban a te esperar, sinxelamente quedáronse charlando, pero ti apareciches de súpeto e a tentación é demasiado forte como para deixala correr.

Ao pasar polo seu carón, un dos alumnos dálle un lapote á túa mochila e tíracha ao chan. Anícaste para collela, pero o mozo dálle unha patada e pásalla a outro, coma se fose un balón, e así unha e outra vez, ti correndo dun lado a outro no medio dos riso e as burlas dos demais, e a mochila de pé en pé, de patada en patada. De súpeto, un dos

golpes fai que un libro, o de ciencias naturais, caia ao chan. Logras recuperar a mochila e agáchaste para coller o libro, pero uno dos mozos dálle un puntapé e o libro sae despedido polo aire, coa cuberta desprendida e varias follas rotas. Unha delas planea lentamente e cae aos teus pés; na folla pode verse a foto dun lobo. De súpeto, quedas sen forzas, baleiro, demolido. Coa vista fixa na foto, deixas caer os brazos e a mochila, e logo ergues a mirada ata atopar os ollos dun dos lobos, que está a rir a gargalladas de ti, e contéplalo sen ira, sen resentimento, só con infinita tristeza e cunha muda pregunta titilando nas túas pupilas: por que...?

Aos poucos, a risa conxélase nas fauces do lobo; a súa mirada vacila e apártaa de ti, vírase. Veña, vamos, di; que lle dean a este friki, e afástase en dirección á saída sen atreverse a volver a vista atrás. Aínda rindo, os demais lobos ségueno. Cando desaparecen da túa vista, abáixaste e recolles os maltreitos restos do libro, e ordénalos con coidado, coma se atendeses un enfermo, e vólvelos meter na mochila, e mentres encaixas a mandíbula e apertas os beizos, porque non vas chorar, hoxe non, mozo omega, non chorarás.

Pos a mochila ás costas, percorres o deserto corredor coa mirada perdida e cruzas o patio; aínda queda xente xogando nas pistas de deportes, ou remoloneando xunto á entrada, pero ninguén te mira e ti non miras a ninguén. Saes á rúa e botas a andar de regreso a casa; non pensas en nada,

non sentes nada. Ao chegar ao viaduto, sen saber por que, deteste, apóiaste na varanda e miras cara abaixo; debes de estar a uns dez metros de altura sobre a rúa. O tráfico roxe ao teu arredor. Durante longos segundos, non fas máis nada que contemplar o baleiro que se abre diante túa, coa mente desconectada e o corazón anesthesiado, pero lentamente as imaxes e os recordos volven a ti, e regresan con máis forza que nunca a tristeza e a soidade, e pregúntaste por que non lle gustas a ninguén, por que te desprezan tanto os demais; entón pensas que poida que teñan razón, que se cadra es unha merda, que quizais mereces ese desprezo porque non vales nada. Non sería máis sinxelo acabar con todo dunha vez, poñer fin para sempre á dor e a soidade? É fácil, pensas, bastaría con saltar por enriba da varanda e deixarme caer...

De súpeto, apartas a mirada do baleiro, e as bágoas, que ata agora lograras manter baixo control, apíñanse nos teus ollos como unha inundación. E botas a correr á vez que choras, e corres con todas as túas forzas, corres, corres, corres fuxindo de ti mesmo, porque te dá medo; e cando finalmente chegas ao parque que está xunto á túa casa, déixaste caer exhausto nun banco, ocultas o rostro entre as mans e aí permaneces un bo anaco, o punteo dos xadeos mesturándose co rumoreo dos saloucos.

Uns minutos máis tarde, cando se esgota o manancial das bágoas, enxugas os ollos coa manga

do chaquetón, aproximaste a unha fonte, lavas a cara e dás unha volta sen rumbo fixo para que as pegadas do pranto se esvaian porque non queres que a túa nai che pregunte nada. Regresas a casa e bicas a mamá. Que tal o día?, di ela, e ti respondes: Moi ben. Logo, aínda que non tes fame, merendas, e vas ao teu cuarto para estudar, pero non podes concentrarte. Nunca podes concentrarte. Chega papá do traballo e saúdalo, e pouco despois ceades os tres xuntos, e ves un intre a televisión, pero estás distraído e cústache seguir o fío dos programas, así que te despides dos teus pais, lavas os dentes, vas ao teu cuarto, pos o pixama, déitaste e apagas a luz. Tardas moito en conciliar o sono, pero aos poucos logras ir sumíndote na inconsciencia. Este é o mellor momento do día, verdade?, porque cando dormes non sentes nada e poida que soñes que non estás só, así que pecha os ollos, mozo omega, refúxiate no soño, pobre neno ferido, porque alí os lobos non poderán atraparte.

Ring-ring...!

Arriba, arriba, preguiceiro, está a soar o espertador. Levántate, durmitón, amence un novo día, un día cargado de promesas, un día luminoso onde todo pode ocorrer.

Un día máis no inferno.

Hora de ler

Hora de ler

